

Dla poparcia swych twierdzeń skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie została podjęta w oparciu o kryteria określone w decyzji Rady 97/413/WE⁽³⁾, którą uważa ona za właściwą podstawę prawną, lecz na podstawie art. 11 ust. 5 rozporządzenia Rady 2371/2002/WE⁽⁴⁾. Skarżąca utrzymuje zatem, że Komisja nie tylko nie miała uprawnień do wydania tej decyzji, ale także naruszyła zasadę nieretroaktywności, pewności prawnej, ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady niedyskryminacji i równego traktowania, a także zasadę proporcjonalności. Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 253 WE, a także prawo skarżącej do bycia wysłuchaną i jej prawo własności. Skarżąca podnosi dalej, że Komisja nadużyła swych kompetencji, działała mała fides oraz popełniła rażąco i nieznajdujący uzasadnienia błąd w wydanej przezeń decyzji. Skarżąca podnosi także, iż Komisja przekroczyła granice swobodnego uznania.

Ponadto skarżąca twierdzi, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja zmierzała do udaremnienia roszczeń odszkodowawczych dochodzonych przez skarżącą w toczącej się przed Sądem sprawie T-125/08⁽⁵⁾, a zatem nie działała bona fide.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 90, s. 48.

⁽²⁾ Sprawa T-192/03 Atlantean Ltd. przeciwko Komisji, (Zb. Orz. s. II-42).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie określenia celów i szczegółowych reguł dotyczących restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego w okresie od 1 stycznia 1997 r. do 31 grudnia 2001 r. dla uzyskania trwałej równowagi pomiędzy zasobami a ich eksploatacją, (Dz.U. L 175, s. 27).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa, (Dz.U. L 358, s. 59).

⁽⁵⁾ Sprawa T-125/08 Atlantean Ltd przeciwko Komisji, (Dz.U. C 116, s. 28).

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2008 r. — EWRIA i inni przeciwko Komisji

(Sprawa T-369/08)

(2008/C 301/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Wire Rope Importers Association (EWRIA) (Hemer, Niemcy); Câbleries Namuroises SA (Namur, Belgia); Ropenhagen A/S (Vallensbæk Strand, Dania); Eisen- und Stahlhandelsgesellschaft mbH (Kaarst, Niemcy); Heko Industrieerzeugnisse (Hemer, Niemcy); Interkabel Internationale Seil- und

Kabel-Handels GmbH (Solms, Niemcy); Jose Casañ Colomar SA (Walencja, Hiszpania); Denwire Ltd. (Dudley, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: T. Lieber, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2008 r., na mocy której Komisja odrzuca wniosek skarżącej o dokonanie częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych w odniesieniu do lin z drutu stalowego (SWR) w celu dostosowania zakresu środków oraz wyłączenia lin stalowych ogólnego zastosowania (GPR) z zakresu produktów podlegających danym środkiem;
- zobowiązanie Komisji do dokonania częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych nałożonych na przywóz SWR w celu dostosowania zakresu środków oraz wyłączenia GPR z zakresu środków;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2008 r. odrzucającej wniosek skarżących o dokonanie częściowego przeglądu okresowego ceł antydumpingowych nałożonych na niektóre liny i kable żelazne lub stalowe pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii, Republiki Południowej Afryki, Ukrainy oraz Federacji Rosyjskiej⁽¹⁾ w celu wykluczenia lin stalowych ogólnego zastosowania (GPR) z zakresu produktów podlegających danym środkiem. Komisja odmawia wszczęcia przeglądu okresowego środków z uwagi na brak dowodów, że dwa rodzaje produktów objęte środkami, liny z drutu stalowego i liny stalowe ogólnego zastosowania, nie mają takich samych fizycznych, technicznych i chemicznych podstawowych właściwości.

Skarżące podnoszą trzy zarzuty na poparcie swoich żądań.

Po pierwsze, skarżące twierdzą, że fakt, iż instytucje wspólnotowe nie wszczęły częściowego przeglądu okresowego stanowi naruszenie art. 11 ust. 3 i art. 21 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾. Ich zdaniem zmiana okoliczności uzasadniająca przegląd okresowy może dotyczyć również definicji danego produktu.

Po drugie, skarżące podnoszą, że fakt, iż instytucje wspólnotowe nie wszczęły częściowego przeglądu okresowego stanowi naruszenie uzasadnionych oczekiwań skarżących. Ich zdaniem Komisja sama zachęcała skarżące po zakończeniu przeglądu wygaśnięcia dotyczącego lin z drutu stalowego pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii, Republiki Południowej Afryki i Ukrainy do złożenia wniosku o dokonanie częściowego przeglądu okresowego w celu dostosowania zakresu rzeczonych środków.

Wreszcie, skarżące zauważają, że instytucje wspólnotowe nie wszczynając częściowego przeglądu okresowego popełniły oczywisty błąd w ocenie i naruszyły art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, gdyż oparły swoje ustalenia na zbyt szerokim zakresie produktów, co spowodowało, że dokonały porównania różnych produktów i przyjęły zatem błędne wnioski.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1796/1999 z dnia 12 sierpnia 1999 r. zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1858/2005 z dnia 8 listopada 2005 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii, Republiki Południowej Afryki i Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. L 299, s. 1) oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1601/2001 z dnia 2 sierpnia 2001 r. zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1279/2007 z dnia 30 października 2007 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych lin i kabli żelaznych lub stalowych pochodzących z Federacji Rosyjskiej oraz uchylające środki antydumpingowe na przywóz niektórych lin i kabli żelaznych lub stalowych pochodzących z Tajlandii i Turcji (Dz.U. L 285, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22.12.1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2008 r. — Csepeli Áramtermelő przeciwko Komisji

(Sprawa T-370/08)

(2008/C 301/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Csepeli Áramtermelő kft (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: Á. Mátyus, K. Ferenczi, B. van de Walle de Ghelcke, T. Franchoo i D. Fessenko, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w zakresie, w jakim Komisja uznaje Csepel za beneficjenta pomocy państwa uważanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem, a także w zakresie, w jakim Komisja nakazuje Węgrom odzyskać od Csepel tę zarzucaną pomoc państwa wraz z odsetkami; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008) 2223 wersja ostateczna z dnia 4 czerwca 2008 r.

(sprawa C 41/2005 — węgierskie koszty osierocone) w zakresie, w jakim Komisja uznaje skarżącą za beneficjenta pomocy państwa uważanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem, a także w zakresie, w jakim Komisja nakazuje Węgrom odzyskać od skarżącej tę zarzucaną pomoc państwa wraz z odsetkami.

Skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała i nie uzasadniła w stosowny sposób wniosku, że umowa dotycząca zakupu energii elektrycznej (power purchase agreement, zwana dalej „PPA”) zawarta między skarżącą, właścicielem elektrowni na Węgrzech, którą ostatecznie nabyła Atel AG, a Magyar Villamos Muvek Rt. (dalej „MVM”) — dostawcą energii elektrycznej należącym do państwa węgierskiego, stanowi niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa. Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 253 WE i art. 87 ust. 1 WE, ponieważ nie przedstawiła uzasadnienia i popełniła oczywisty błąd w zakresie oceny, uznając, że PPA skarżącej przysporzył jej korzyści gospodarczej.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w zakresie oceny, uznając, że PPA skarżącej narusza konkurencję.

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasady proporcjonalności i równego traktowania, ponieważ obowiązek odzyskania jest nieuzasadniony w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy na podstawie ogólnych zasad prawa wspólnotowego. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do metody, którą zastosowała w celu obliczenia kwot podlegających odzyskaniu.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 26 czerwca 2008 r. w sprawie F-5/07 Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, wniesione w dniu 8 września 2008 r. przez Barta Nijsa

(Sprawa T-371/08 P)

(2008/C 301/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciel: F. Rollinger i A. Hertzog, adwokaci)

Druga strona postępowania: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich